

Iedereen zit op één lijn bij Jan Rots feestje 'Nachtlied'

muziek • recensie
Susanne Lammers

Voorstelling: 'Nachtlied'. Door Jan Rot, Astrid Nijgh, Bill van Dijk, Sandra Mirabal (klarinet & saxofoon), Hans Zilver (basgitaar) en Jakob Klaasse (piano). Gehoord: 22/10, LAKtheater, Leiden.

Het LAK heeft er een rijtje stoelen bijgezet en dat is nodig ook, want van heinde en verre is het publiek toegestroomd. Als in de finale bij de omtaling van 'Irene, good night' gevraagd wordt waar het publiek vandaan komt, roept de één Waddinxveen, de volgende Zoeterwoude, maar ook iemand met onmiskenbaar Brabantse tongval Sint-Oedenrode.

Rot vertaalt al jaren met een knipoog wereldrepertoire van de laatste twee eeuwen en sinds hij met Marjolein Meijers van de Berini's het LAK tijdens de feestdagen op stelten zette, heeft hij de smaak te pakken. Nu doet hij het met 'Nachtlied', samen met Astrid Nijgh en Bill van Dijk en drie instrumentalisten die ook van alle markten thuis zijn. Zijn vaste pianist Jakob Klaasse, gitarist Hans Zilver en klarinettiste en saxofoniste Sandra Mirabal zingen vanzelfsprekend ook mee. En omdat Rot en Nijgh ook gitaar spelen en Van Dijk zich bekommert om de percussie, wordt in 'Nachtlied' een heel natuurlijk een feestje gebouwd, waarin alles lijkt te kunnen omdat iedereen op één lijn zit.

Nachtlied drijft op de combinatie herkenning en al dan niet ironische gekte. Geheide hits met onverwachte teksten - en niets dat de sfeer kan verpesten. Een fraai extraatje levert de bodemloos diepe stem van Astrid Nijgh, die haar grote kracht achteloos maar precies inzet in een stijl die herinnert aan die van Drs. P. Nijgh houdt het sober en direct, en heel erg bij zichzelf, en dat maakt haar nummers monumentaal. Een heel andere aanpak hanteert Bill van Dijk, die met groot theatraal vernuft zijn bijdragen tot mini-opera's weet om te vormen. 'Vlinders in de nacht' ('je sloeg meteen je vlinderslag...') zingt hij als een ouderwetse charmezanger.

Gewoon aangrijpend is hij als hij Randy Newmans 'Marie' zingt. Simpel, intiem, en vol van het echtelijk tekortschieten, klinkt dat liedje als het mooiste en gevoeligste miniatuurtje van de avond.

Het gros van de liedjes excelleert echter toch in overrompelende gekte en valse verwijzingen. 'Only the lonely' wordt 'Oma in coma', compleet met achtergrondkoortje, en vrij naar Bob Dylan is Nijghs hoerenlied 'Jij bent mijn laatste vannacht'. Hilarisch hoogtepunt is 'Lola', 'die loopt als een mokkel en lult als een man', waarbij Rot niet alleen prachtig met zijn taal speelt, maar ook Nijgh, die zich gerust met elke bas meten kan, buitengewoon effectief de hoofdrol gunt.

leids D'Agthel 24-10-05